

Η κακοποίηση των παιδιών και εμείς

(Γράφει ο Θεόκλητος Ρουσάκης)

Μέσα από την έξαρση των “κακών” ειδήσεων που καθημερινά μας “βομβαρδίζουν” τα ΜΜΕ, κρίνεται σκόπιμο να ξεχωρίσουμε αυτές τις “κακές ειδήσεις” που αφορούν στην κακοποίηση και εκμετάλλευση των παιδιών. Ο διαχωρισμός αυτών των εγκλημάτων είναι εύλογος λόγω της ευαισθησίας που όλοι έχουμε για τα παιδιά λόγω της αδυναμίας που έχουν για να υπερασπιστούν τον εαυτό τους και της αθωότητας με την οποία αντιμετωπίζουν τους ανθρώπους γύρω τους.

Εξ αυτού πηγάζει και η ανάλογη αυστηρότητα των νόμων και των ποινών για όσους με οποιονδήποτε τρόπο κακοποιούν ψυχικά ή σωματικά ένα παιδί. **Όταν δε η κακοποίηση αυτή γίνεται με την ανοχή ή την αδιαφορία ή την συμμετοχή ή την οργάνωση και τη μεθόδευση των γονέων ή συγγενών του παιδιού, τότε η αγανάκτησή μας για τους δράστες περισσεύει.**

Πέρα όμως από την αγανάκτηση και την ανεπιφύλακτη αποδοκιμασία, καλό θα είναι ως υπεύθυνοι πολίτες, μέλη μιας ευνομούμενης κοινωνίας, ως κοινωνία Ορθοδόξων Ελλήνων πολιτών, να αναζητούμε και να προβληματιζόμαστε και για τα αίτια και τις ευθύνες γι’ αυτές τις αποτρόπαιες πράξεις, πέραν αυτών που η δικαιοσύνη καταλογίζει στους φυσικούς αυτουργούς τέτοιων εγκλημάτων..

Τούτο διότι μέσα από τις προσωπικές ευθύνες του καθενός μας, που θα δομήσουν τις αντίστοιχες κοινωνικές, **θα μπορέσει να διαμορφωθεί προς το καλύτερο η κοινωνική παιδεία και το αξιακό σύστημα των πολιτών, που είναι προϋπόθεση μεταξύ των άλλων και για την πρόληψη και τον περιορισμό αυτού του φαινομένου.** Η πλανεμένη λογική ότι αυτά τα φαινόμενα δεν μπορούν να χαρακτηρίσουν όλη την κοινωνία, δεν μπορεί να δικαιολογήσει εφησυχασμό. **Η έξαρση του φαινομένου, η αγριότητα που παρουσιάζεται αλλά και το ότι, για κάθε κακοποιημένο παιδί, το περιβάλλον του και “ο μικρόκοσμός του” είναι γι’ αυτό η δική του κοινωνία που όλοι εμείς “κτίσαμε” σαθρά εις βάρος του, πρέπει να μας ενεργοποιήσει και ατομικά αλλά και κοινωνικά.**

Πρέπει όλοι λοιπόν, με πνεύμα απολογητικό να μπούμε στον ψυχικό κόσμο των παιδιών αυτών και να συμμετάσχουμε στον πόνο και την οδύνη τους. Έχουμε την ελπίδα ότι αυτό ίσως απαλύνει τα ψυχικά τους τραύματα και ξελαφρώσει λίγο τη δική μας ψυχή, από τις βαριές ενοχές και ευθύνες.

Να καταλάβουμε πόσο τραγικό είναι για ένα παιδί σε τόσο τρυφερή ηλικία να μην έχει την ευκαιρία να νιώσει την αυθεντική καρδιακή αγάπη μέσα στην οποία πρέπει να μεγαλώσει. **Μια αγάπη που εκφράζεται από την αγάπη της Μάνας, που αγαπάει τα παιδιά της όπως αγαπάει ο Θεός τους ανθρώπους, χωρίς όρους και χωρίς προϋποθέσεις.** Με την αγάπη που πιστεύει στο παιδί και το βοηθάει να “σηκωθεί” όποτε “πέφτει”, να απεμπλακεί από εκεί που έμπλεξε, να απεξαρτηθεί από όπου είναι εξαρτημένο. Αυτή την αγάπη που θα έπρεπε να την γνωρίσει πρωτίστως από τους γονείς του, αλλά και από τους συγγενείς του, το κοινωνικό περιβάλλον που μεγάλωσε, το σχολείο και την Εκκλησία. Αντί όμως αυτής της

αγάπης τα κακοποιημένα παιδιά γνωρίζουν πέτρινες και παγωμένες καρδιές που αγαπούν μόνο τον εαυτό τους και τα πάθη τους, για να σκορπούν το κακό γύρω τους.

Είναι τα παιδιά που “αγαπήθηκαν” υπό προϋποθέσεις και υπό όρους, ενώ η αγάπη του Θεού και της Μάνας δεν βάζει όρους, ούτε ζητάει ανταλλάγματα. Είναι τα παιδιά, που ενώ έψαχναν την αγάπη που δέχεται να ματώσει για να μη ματωθούν αυτά και να σταυρωθεί για να μη σταυρωθούν αυτά, βρήκαν την “αγάπη” που τα μάτωσε, έκανε κομμάτια την ψυχούλα τους και τα ανέβασε στον Γολγοθά τους, παιδιά ακόμα, για να τα σταυρώσει χωρίς οίκτο και έλεος.

Ενώ αυτά έψαχναν και ψάχνουν για μια αγάπη που θέλει να τα σώσει και να τα βγάλει από τα αδιέξοδά τους, βρέθηκαν κάποιιοι που εκμεταλλεύτηκαν την παιδική τους ηλικία, την παιδική τους αθωότητά, τον φόβο και τη μοναξιά τους, για να τα δέσουν πάνω στη διαστροφή τους και στα πάθη τους.

Αυτά έψαχναν να βρουν μια αληθινή αγάπη για να μάθουν να αναπνέουν καθαρό αέρα, να χαρούν το φως της ανατολής της ηλικίας τους και να βυζάζουν γάλα ανόθευτο και καθαρό. Αντί αυτών βρήκαν “αγάπη” που δηλητηρίασε τον αέρα τους στις πρώτες αναπνοές της ζωής τους, νόθευσαν το γάλα τους, “έκαψαν” τις ελπίδες τους, έκαναν σκοτεινούς εφιάλτες τα παιδικά τους όνειρα και τα οδήγησαν σε μονοπάτια που καταλήξανε στον βρωμερότερο βούρκο της σημερινής κοινωνίας.

Ενώ αυτά προσδοκούσαν μια αγάπη που να θυσιάζεται, να αποπνέει μητρότητα, πατρότητα, αδελφικότητα, πνευματικότητα, γλύκα και ανθρωπιά, βρήκαν “αγάπες” που τα θυσίασαν στο βωμό της εκμεταλλεύσεως της ψυχής και του σώματός τους.

Αυτά έψαχναν να δουν και να βρουν πρόσωπα χαρούμενα, αθώα, ανιδιοτελή, με ματιά καθαρή και λόγια αληθινό βάλαμο για την τρυφερή ψυχούλα τους. Βρήκαν όμως πρόσωπα σκληρά βασανιστών, που η αγριότητα και η αθλιότητα της διεφθαρμένης τους ψυχής, πότισε με δηλητήριο την παιδική τους ψυχή, το νου και το σώμα τους.

Πρέπει να αναλογιζόμαστε όλοι εμείς, κάθε φορά που ακούμε για κάποια κακοποίηση ενός ανηλίκου, πόση θλίψη θα έχει μέσα η ψυχούλα τους, που δεν βρέθηκε ένας άνθρωπος να δώσει στα παιδιά αυτά τον χρόνο που χρειαζόταν τόσο πολύ, για να ακουμπήσουν πάνω του με εμπιστοσύνη και ελπίδα.

Πόσο δίκιο θα έχουν αυτά τα παιδιά να φωνάξουν σε όλους μας κατάμουτρα ότι ο τρόπος που αγαπάμε κάνει Μάνα την μάνα, Πατέρα τον πατέρα, Παππού τον παππού, Γιαγιά την γιαγιά, Παπά τον παπά, Δάσκαλο το δάσκαλο και Πολιτεία το κράτος. Και αυτόν τον τρόπο της αγάπης εμείς τους τον στερήσαμε.

Για το λόγο αυτό, τουλάχιστον ας ευχόμεθα και προσευχόμεθα διαρκώς γι’ αυτά τα δύστυχα παιδιά, αλλά και για τα βρέφη που είναι εγκαταλειμμένα από τους “γονείς τους” στα δημόσια νοσοκομεία, για τον 7χρονο που καπνίζει, τον 10χρονο που παίρνει ναρκωτικά, τον 15χρονο που έγινε φονιάς, τον έφηβο που κακοποιήθηκε από τους συμμαθητές του και στην απόγνωσή του αυτοκτόνησε, για την 12χρονη που κακοποιήθηκε σεξουαλικά και τόσα άλλα παιδιά, για να βρουν στη ζωή τους την αγάπη που θα τα σώσει, χωρίς να τα ελέγξει και να τα κρίνει ή να τα κατακρίνει, γιατί αυτή είναι η αγάπη που αγαπούσαν οι Άγιοι.

Έτσι αγάπησε ο Άγιος Διονύσιος τον φονιά του αδελφού του, έτσι αγάπησε η Αγία Φιλοθέη τους πάσχοντες στην Αθήνα, έτσι αγάπησε ο Άγιος Σεραφείμ του Σάρωφ τους πονεμένους και διωγμένους στη Ρωσία.

Έτσι αγάπησε ο Άγιος Παΐσιος όταν πλησίασε ο ομοφυλόφιλος και του είπε:

“Γέροντα, είμαι ομοφυλόφιλος και.....”

“Και εγώ είμαι ένα χαμένο κορμί, πες μου παιδί μου, τί θέλεις από ένα χαμένο κορμί...”

Έτσι αγαπούσε ο Άγιος Πορφύριος, ο Άγιος της Ομόνοιας, όταν πήγαινε στους οίκους ανοχής παραμονή Θεοφανίων για να αγιάσει και δεν ρωτούσε τίποτα. Μόνο συμπονούσε και προσευχόταν. Και οι γυναίκες εισέπρατταν την αγάπη του και κατέρρεαν γιατί ένιωθαν ότι πίσω από τα βαμμένα πρόσωπά τους έβλεπε ο Άγιος τη βαθιά πληγή τους και άλλαζαν ζωή.

Γι' αυτό πρέπει όλοι εμείς να γίνουμε Μάνες και να μπούμε ανάμεσα στο Θεό και στα κακοποιημένα αυτά παιδιά και να Του πούμε, όχι αυτά τα παιδιά, εμείς φταίμε και να βρούμε τα λάθη μας και τις ευθύνες μας για τις ψυχές που ήλθαν δίπλα μας και δεν βρήκαν ανοιχτή μια ζεστή αγκαλιά.

Αντγος (εα) Θεόκλητος Ρουσάκης

Επίτιμος Διοικητής Β' Σώματος Στρατού